

Probud'te se!

Lidé, probud'te se z olověného spánku! Poznejte to nedůstojné břímě, které nesete. Ono tíží miliony lidí nevýslovně tvrdým tlakem. Odhod'te je! Což stojí za nesení? Ani na jedinou vteřinu!

Co je jeho obsahem? Prázdné plevy, jež se plaše rozptýlí po závanu Pravdy. Vyplýtváte čas a sílu pro nic a za nic. Rozlomte proto okovy, jež vás poutají a konečně se osvobod'te!

Člověk, který je vnitřně spoután, bude věčně otrokem, i kdyby byl králem.

Spoutáváte se vším, čemu se snažíte naučit. Uvažujte: Učením vnucujete se stále do cizích forem, které vymysleli jiní. Připojujete se dobrovolně k cizímu přesvědčení a osvojujete si jen to, co jiní prožili v sobě a pro sebe. Přemýšlejte: Jedno není pro všechny! Co jednomu prospívá, může druhému škodit. Každému jednotlivci je vytčena cesta ke zdokonalení. Jeho výzbrojí k tomu jsou schopnosti, jež chová v sobě. Podle těch se má řídit a na nich stavět. Nečiní-li tak, zůstává cizincem sám sobě a bude státi vždy **vedle** naučeného, které se v něm nemůže státi životným. Tím je pro něho vyloučen každý zisk. On živoří a pokrok je nemožný.

Vy, kteří usilujete vážně o Světlo a Pravdu, dávejte pozor:

Cestu ke Světlu musí každý jednotlivec prožít v sobě. Chce-li po ní bezpečně putovat, musí ji sám objevit. Člověk pochopí plně jen to, co v sobě prožije a procítí ve všech

obměnách!

Utrpení i radost ustavičně tlukou, aby povzbudily a otráslly k duchovnímu probuzení. Jedinou vteřinou bývá pak člověk velmi často osvobozen od veškeré nicotnosti všedního života a ve štěstí i v bolesti cítí v předtuše spojení s Duchem, který proniká všechno živoucí.

A vždyť **ve všem** je život, nic není mrtvo! Blaze tomu, kdo chápe a uchová takové okamžiky spojení a nese se na nich vzhůru. Nesmí se při tom přidržovat ztrnulých forem, protože každý se má vyvíjet sám, z vlastního nitra.

Mějte soustrast s posměvači a se všemi těmi, kdo jsou dosud odcizeni duchovnímu životu. Nezlobte se na ně, stanou-li se sarkastickými. Možno jich jen litovati. Jako opilí, jako nemocní stojí před velkým dílem stvoření, které nám tolik poskytuje. Jako slepci, kteří tápavě se posunují pozemským životem, nevidouce veškeré nádheru kolem sebe!

Tito chudáci¹⁾ jsou zmateni, oni spí. Neboť jak může člověk na příklad ještě tvrdit, že existuje jen to, co vidí? Že tam, kde nemůže již zrakem nic vidět, není života. Že odumřením těla přestává býti i on sám. Jen proto, že se ve své slepotě nemohl dosud svým zrakem přesvědčiti o opaku? Což neví již teď podle mnohých věcí, jak úzce je omezena schopnost oka? Což dosud neví, že souvisí se schopností jeho mozku, vázaného na prostor a čas? Že proto nemůže svým okem poznati **nic** z toho, co je povzneseno **nad** prostor a čas? Neujasnilo se dosud žádnému z těchto posměvačů takovéto logické, rozumové odůvodnění? Duchovní život, či nazvěme ho také „onen svět“, jest přece jen něco, co je úplně nad pozemským rozdělením prostoru a času.

Vyžaduje tedy také stejnorodou cestu, aby byl poznán.

Ale naše oko nevidí ani toho, co je možno rozdělití v prostoru a času. Pomysleme jen na kapku vody, o jejíž neklamné čistotě svědčí každé oko. Pozorujeme-li ji však zvětšovacím sklem, vidíme, že chová v sobě miliony živých bytostí, jež se v ní bez milosrdenství potírají a ničí. Což nejsou mnohdy bacily ve vodě a ve vzduchu, jež mají sílu zničití lidské tělo a přece nejsou oku poznatelný? Stávají se však viditelnými ostrými nástroji. Kdo by se na to ještě odvážil tvrzení, že neuvídíte již nic nového, dosud neznámého, jakmile ještě zostríte tyto nástroje? Zostřete je tisíckrát, milionkrát, zření nedozná konce. Otevřou se před vámi vždy nové a nové světy, jichž jste dosud nemohli ani viděti, ani jich tušiti, které tu však přesto vždy byly. Logické myšlení vyvodí stejné důsledky též ze všeho toho, co dosud mohly nashromáždit vědy. Je výhled na trvalý další vývoj, ale nikdy ne na konec.

Co je nyní „onen svět“? Mnohé mýlí toto **slovo**. Onen svět je prostě všechno to, čeho nelze poznati pozemskými prostředky. Ale pozemské prostředky jsou oči, mozek a všechno, co patří k tělu. Právě tak nástroje, které napomáhají k přesnějšimu a bystřejšimu výkonu činnosti těchto tělesných schopností a k většimu jejich rozsahu. Mohlo by se tedy říci: Onen svět je to, co je za poznávací schopností našeho tělesného zraku. **Ale není žádného odloučení neb oddělení mezi tímto a oním světem!** Není také žádné propasti! Všechno jest jediný celek, jako celkové stvoření. **Jedna** síla proudí tímto i oním světem, všechno žije a působí z tohoto jednotného životního proudu a je tím nerozlučně spojeno. Tím stává se zřejmým následující: Onemocní-li jedna část tohoto celku, objeví se nutně účinek i v části druhé, tak jako je tomu i v lidském těle. Chorobné látky této druhé části proudí

pak k části onemocnělé následkem přitažlivosti stejnorodého a zesilují tak nemoc ještě více. Stane-li se však taková nemoc nezhojitelnou, vyplývá z toho nutnost odstraniti nemocný úd násilím, nemá-li trvale trpěti celek. A toto, nyní stávající nebezpečí, vyžaduje ozdravujícího zvratného působení. To jest však zaujetím nesprávného stanoviska velmi ztíženo a mnohdy vůbec nemyslitelno.

A z tohoto důvodu se obraťte a zaujměte stanovisko správně! Není žádného tohoto a onoho světa jest jen jediný, jednotný bytí. Pojem odluky těchto dvou světů vytvořil jen člověk, protože nemůže viděti všechno a má se mylně za střed a hlavní bod jemu viditelného okolí. A přece okruh jeho působení jest větší. Následkem tohoto omylu se však člověk jen násilně omezuje, překáží svému pokroku a uvolňuje místo bezuzdné fantazii, která vyvolává nestvůrné obrazy. Možno se pak divit, mají-li pro onen svět mnozí lidé jen nevěřící úsměv, jiní zase naopak chorobné zbožňování, které se stává otrockým nebo vybočí ve fanatismus? Kdo se pak může divit plaché bázni, ba dokonce úzkosti a strachu, v nichž mnozí jsou odchováni? Pryč se vším! Nač ta muka? Zbořte tyto přehrady, které se snažil nastavěti lidský omyl. Ve skutečnosti přece nikdy neexistovaly! Dosavadní falešné stanovisko dává vám pak také falešné základy, na kterých se pak marně snažíte vystavěti pravou víru, tedy vnitřní přesvědčení. Tato námaha nemá konce. Narazíte na místa a na úskalí, před nimiž nutně v pochybnostech zakolísáte, nebo která vás donutí, abyste sami zase rozbořili celou stavbu. Na konec malomyslně nebo s hněvem se snad všeho vzdáte. Škodu máte pak při tom jenom vy sami, protože není pro vás takto žádného pokroku, nýbrž jen zastavení ve vývoji nebo krok zpět. Cesta, kterou jednou přece budete muset projíti, se vám tím jen

prodlužuje.

Pochopíte-li však stvoření jako jednotný celek tak, jak ve skutečnosti jest, neděláte-li rozdíl mezi tímto a oním světem, pak máte přímou cestu. Vlastní cíl se vám přiblíží a vzestup bude pro vás radostí a dá vám zadostiučinění. Potom budete moci také mnohem lépe vycitovat a chápat zvrtné působení, které proudí jednotným celkem jako tep živoucího tepla. Všechno působení jest přece poháněno a udržováno jedinou silou. Zasvitne vám tak světlo Pravdy!

Brzy poznáte, že u mnohých lidí je příčinou posměchu jen pohodlnost a lenost, protože by vyžadovalo námahu zbořit vše dosud naučené a vymyšlené a stavět něco nového. U jiných to opět zasahuje do obvyklého způsobu života a je jim to proto nepohodlné. Nechte takových lidí a nehádejte se s nimi. Zato nabízejte pomocně své vědění těm, kdo nejsou spokojeni jen pomíjejícími požitky a hledají v pozemském životě **více**, než aby jen naplňovali svá těla jako zvířata. Dávejte jim poznání, kterého se dostává vám. Nezakopávejte hřivnu, protože dáváním se obohatí a zvrtným působením zesílí vaše vědění.

Ve vesmíru působí věčný zákon: Jen dáváním možno zase přijímati, jedná-li se o hodnoty trvalé ceny. Tento zákon zasahuje tak hluboko, že proniká celým stvořením jako svatý odkaz Stvořitele. Nesobecky dávat, pomáhat, kde je třeba a mít porozumění pro utrpení bližního a jeho slabosti, znamená přijímat, protože to je prostá, pravá cesta k Nejvyššímu.

A chcete-li to opravdově, přinese vám to ihned pomoc a sílu. Jediné poctivě a hluboce procítěné přání k dobru a jako plamenným mečem rozpoltí se rázem z druhé, pro vás dosud

neviditelné strany ta stěna, kterou dosud stavěly vaše myšlenky jako překážku. Neboť pak jste zajedno s oním světem, po kterém jste toužili, nebo jej zapírali či snad se ho obávali. Nyní jste s ním spojeni úzce a nerozlučně.

Zkuste to. Vždyť vaše myšlenky jsou poslové, které vysíláte. Vrací se zpět obtíženy tím, co jste mysleli, nechť je to dobré nebo zlé. Tak se to děje. Myslete na to, že vaše myšlenky jsou věci, které se duchovně formují a stávají se často útvary, které přetrvávají pozemský život vašeho těla. Pak se vám mnohé ujasní. Proto také se říká zcela správně: Jejich skutkové jdou za nimi! Myšlenkové výtvořiny jsou skutky, které na vás jednou čekají. Ony tvoří kolem vás světlé nebo temné kruhy, jimiž musíte projít, abyste vnikli do duchovního světa. Zde nepomůže žádná ochrana, žádný cizí zásah, protože máte vlastní sebeurčení. První krok ke všemu musí proto vycházet od vás. Není těžký. Záleží jen ve chtění, které se projevuje myšlenkami. Tak nosíte sami v sobě nebe i peklo.

Můžete se rozhodnouti, ale propadáte pak bezpodmínečně následkům svých myšlenek, svého chtění. Následky tvoříte si sami! Proto volám k vám: Udržujte krb svých myšlenek čistý! Tím budujete mír a budete šťastni!

Nezapomínejte, že každá myšlenka, kterou jste zplodili a vyslali, přitahuje na své cestě všechno stejnorodé, nebo ulpí na jiných stejnorodých myšlenkách. Tím stává se stále silnější a najde konečně i cíl, mozek člověka, který snad jen na vteřinu zapomene na sebe sama a tím dopřává místa takovým vznášejícím se myšlenkovým útvarům, aby pronikly a zapůsobily. Pomyslete jen na to, jaká zodpovědnost padá pak na vás, když z myšlenky stane se jednou čin prostřednictvím někoho, na koho

mohla zapůsobit! Tato zodpovědnost projeví se již tím, že každá jednotlivá myšlenka je s vámi trvale spojena neroztržitelným vláknem, aby se pak vrátila zpět se silou, kterou cestou získala a vás samotné znovu obtížila nebo oblažila podle druhu, který jste vytvořili.

Tak stojíme v myšlenkovém světě a dopřáváme svým dočasným způsobem myšlení také místa myšlenkovým útvarům cizím, které se našemu myšlení podobají. Neplýtvajte proto silou myšlení, ale shromažďujte ji k obraně a k **bystrému** myšlení, které jako kopí vychází a na všechno působí. Vytvořte tak ze svých myšlenek **posvátné kopí**, bojující za dobro, hojící rány a povzbuzující veškeré stvoření.

Nařídte tedy podle toho myšlení k jednání a k postupu vpřed. K tomu je nutno otrástit mnohým sloupem, který podpírá starodávné názory. Bývá to často nějaký pojem, který, jsa špatně chápán, nedovolí najít pravou cestu. Je nutno vrátit se k bodu, kde se pojem vytvořil. Světlym paprskem řídí se pak celá stavba, pracně budovaná po desetiletí. Po krátkém nebo delším omámení jde se pak znovu k dílu! Je to nutné, musí tak být, protože ve vesmíru není žádného zastavení.

Vezměme na příklad pojem času:

Čas míjí! Časy se mění! Tak slyšíme všude mluvit lidi a bezděčně vynoří se v duchu obraz: **Vidíme kolem sebe míjeti časy v neustálé změně!**

Obraz ten stává se zvykem a u mnohých lidí stává se pevným základem, na kterém staví dále a podle něhož řídí veškeré své bádání a hloubání. Netrvá však dlouho a oni narazí na

překážky, jež si navzájem odporují. Při nejlepší vůli se všechno již neshoduje. Lidé ztrácejí cestu a zanechávají mezery, které přes všechno hloubání nedají se vyplnit. Mnohý člověk je pak toho mínění, že na takových místech jako náhradu nutno vzít **víru**, když logické myšlení nenachází opory. To však je nesprávné! Člověk nemá věřit věcem, které nemůže pochopit! Má se snažit, aby jim porozuměl, poněvadž jinak otvírá dokořán bránu omylům. Omyly pak znehodnocují vždy Pravdu.

Věřiti bez pochopení jest jen lenost myšlení! To nevede ducha vzhůru, ale stlačuje ho dolů. Proto vzhůru vzhled! Chceme zkoušet, zkoumat! Touha k tomu není v nás nadarmo!

Čas. Míjí skutečně? Proč při této zásadě narážíme na překážky, chceme-li myslet dále? Zcela prostě proto, že základní myšlenka je **nesprávná**, neboť **čas stojí!** Ale my spěcháme vstříc! My se ženeme do času, který je věčný a pátráme v něm po Pravdě! Čas stojí. Zůstává týž dnes, včera i za tisíc let. Jen formy se mění. Noříme se do času, abychom čerpali z klína jeho záznamů, abychom obohatili své vědění ve sbírkách času! Neboť nic se mu neztratilo, všecko uchoval. Nezměnil se, protože je věčný! I ty, člověče, jsi vždy týž, nechť se jevíš mladíkem nebo starcem! Zůstáváš tím, kterým jsi! Necítil jsi to již sám? Nepoznáváš zřejmého rozdílu mezi tvarem a svým „já“? Mezi tělem, které je podrobena změnám, a tebou, duchem, který jest věčný?

Hledáte Pravdu. Co je Pravda? To, co dnes cítíte ještě jako pravdu, poznáte zítra již jako omyl, abyste v tomto omylu později opět objevili zrnka pravdy. Vždyť i zjevení mění formy. Tak to jde s vámi v ustavičném hledání, ale v těchto změnách dozríváte!

Pravda zůstává si však stále stejnou, nemění se, protože je věčná. A poněvadž je věčná, nelze ji nikdy čistě a skutečně pochopiti pozemskými smysly, které znají jen změnu tvarů! Staňte se proto duchovními! Prostými všech pozemských myšlenek a máte Pravdu, zůstanete v Pravdě, abyste se v ní koupali, trvale ozáření jejím čistým světlem, neboť vás úplně obklopuje. Plovete v ní, jakmile se stanete duchovními.

Pak nebude vám již třeba pracně se učití vědám. Nepotřebujete se báti omylů, ale máte na každou otázku již odpověď v Pravdě samotné. Ba nemáte již ani otázek, protože víte a chápete vše, aniž potřebujete myslet, protože váš duch **žije** v čistém Světle, v Pravdě!

Osvobod'te se proto duchovně! Zpřetrhejte všechny pásky, které vás tíží! Naskytnou-li se při tom překážky, jásejte jim vstříc, neboť znamenají pro vás cestu k svobodě a síle! Považujte je za dar, z něhož vám vzejdou výhody a přemůžete je hravě.

Buď se vám předkládají, abyste se na nich učili a se vyvíjeli, čímž rozmnožujete svou výzbroj ke vzestupu, nebo jsou to zpětné účinky viny, kterou tím odpykáváte a od níž se můžete osvobodit. V obou případech vedou vás kupředu. Proto jaře přes ně – je to k vaší spáse!

Je pošetilé mluvit o ranách osudu nebo zkouškách. Každý boj a každé utrpení je pokrokem. Lidem se tím dává příležitost odstraniti stíny dřívějších pochybení, neboť nebude žádnému prominut ani halěř. I v tom je ve vesmíru nezvratný koloběh věčných zákonů, ve kterých se projevuje otcovská vůle Stvořitele, která nám tím odpouští a všechno temné smazává.

Nejmenší odchylka od těchto zákonů – a svět by se rozpadl v trosky! Tak jasně a moudře je vše zařízeno!

Ale který člověk má z minulosti velmi mnoho k vyrovnání, zda nutně nezmalomyslní? Zda v něm nevzbudí hrůzu odpykání vin?

Může s tím započítí radostně a zmužile. Může být bez obav, jakmile **poctivě chce!** Vždyť **vyrovnání** viny může být vytvořeno protiproudem síly dobré vůle, která stává se v duchovnu stejně jako jiné myšlenkové formy živou a silnou zbraní, která je schopna odstraniti každé břímě temnoty, každou tíhu, aby vlastní „já“ dovedla ke Světlu!

Síla chtění! Tato tak mnohými netušená moc, která k sobě přitahuje stejné síly jako nikdy neselhávající magnet a roste tak jako lavina. Tato síla, spojená s mocnostmi duchovně s ní spřízněnými působí zpětně, až dojde znovu k východisku a zasáhne tak prazdroj, nebo lépe řečeno původce a nese ho vysoko vzhůru ke Světlu, nebo ho přitiskne hlouběji do bahna a špíny! Podle způsobu, jakým to původce sám dříve chtěl.

Kdo zná toto stálé, jistě se dostavující zvrtné působení, které je v celém stvoření a rozuzluje a rozvíjí se s neodolatelnou jistotou, ten ho umí využítí. Musí je milovati i se ho obávati! Pro takového člověka oživuje znenáhla neviditelný svět kolem něho, neboť on cítí jeho působení se zřetelností, která rozptyluje každou pochybnost. On nutně vycitňuje silné vlny neúnavné činnosti, která na něho působí z velikého vesmíru, jakmile jen poněkud na to dbá. Konečně cítí, že je ohniskem silných proudů jako čočka, která zachycuje sluneční paprsky, spojuje je v jednom bodu a tvoří tam sílu, která zapaluje, spalující a ničící, která může

však také působiti hojivě, oživujíc a přinášejíc požehnání. Dovede také zanítiti planoucí oheň. **A takovými čochkami jsme i my**, jsouce schopni svým chtěním vysílati tyto neviditelné proudy sil, soustředěné v jedinou moc, k dobrým nebo zlým účelům. Můžeme tak přivodit lidstvu požehnání nebo i zkázu. Můžeme a máme tím zapáliti planoucí oheň v duších, žár nadšení k dobrému a ušlechtilému, ke zdokonalení!

K tomu je zapotřebí jen síly chtění, která v jistém smyslu činí člověka pánem ve stvoření a vede ho k určení a utvoření si vlastního osudu. Vlastní jeho chtění přivodí mu spásu nebo zničení. Vytvoří mu samo s neúprosnou jistotou odměnu nebo trest.

Nebojte se, že toto vědění odvádí od Stvořitele a oslabuje vaši dosavadní víru. Naopak! Znalost těchto věčných zákonů, kterých můžete využití, ukáže vám celé dílo stvoření ještě vznešenějším a nutí hluboce bádajícího svou velikostí, aby sklonil koleno pln zbožnosti.

Nikdy pak nebude člověk chtít zlo. Chopí se s radostí nejlepší opory, která tu pro něho jest: Lásky. Lásky k celému tomu podivuhodnému stvoření i lásky k bližnímu, aby i on byl přiveden vzhůru k nádheře tohoto požitku, tohoto vědomí síly!

1)

ubožáci